

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Ἐσωτερικοῦ ὄφ. 6.—'Ἐξωτερικοῦ ὄφ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ κυβερνητικαὶ ἀλλαγαί. — Ζητήσατε τὴν αἰτίαν. — Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. — Τὸ ζῆμα τῆς τερπνῆς ζωῆς (ποίημα) ὑπὸ ΚΑΔ. — Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀγγλίας· ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν μεταξὺ τοῦ Μεθυστικῆτος Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίας καὶ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Δίκουμηνικοῦ Πατριάρχου. — Τὰ παρ' ἡμῶν ἀπεικονιζόμενα πρὸς τὸν Θεὸν αἰσθήματα, ὑπὸ Π. Κ. Γκορογιάννη. — Ποικίλα. — Ἀποστόλος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα α' Ἀναπλάσεως.

ΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑΙ ΑΛΛΑΓΑΙ

Αἱ ἀντιπολιτευόμενα τὴν παρούσαν Κυβέρνησιν ἐφημερίδες ἀγωνίζονται νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι αἱ μεταρρυθμιστικαὶ ἐπαγγελίαι τῆς ἀπεδείχθησαν κενοὶ λόγοι, καὶ ὅτι ἐπομένως ἠλέγχθη ἡ τελεία ἀνικανότης τῆς πρὸς τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως τῆς χώρας.

Ἡμεῖς δὲν θὰ ἀναλάβωμεν τὸ ἔργον τοῦ συνηγόρου. Δὲν πιστεύομεν ὅμως ὅτι θὰ παρεξηγηθῶμεν, ἂν ἐρωτήσωμεν ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ:

— Καὶ ἂν θεωρηθῇ ἀναμφισβήτητος ὁ ἰσχυρισμὸς σας, τί τὸ ὄφελος;

Διότι οὕτω μίαν μόνον θὰ προσταθῇ ἐπὶ πλέον ἀπογοητεύσεις, χωρὶς νὰ ὑπολάβῃ καμμία κατηγορία, καὶ χωρὶς νὰ ὑποφώσκῃ καμμία ἐλπίς.

Ἐγχεῖται τάχα ἡ αἰτία τῶν κακῶν μας εἰς τὸ ὅτι σήμερον κυβερνοῦσιν οἱ δεῖνα;

Ὅ,τι σώζει ἢ ὅ,τι καταστρέφει, εἶνε ὀρθὴ ἢ πλημμελὴς κυβερνητικὴ μέθοδος, ἐφόσον δὲ αὕτη δὲν παρῆλασσει, καὶ ἄλλα ὀνόματα κυβερνητῶν ἂν προσέλθωσι; τὸ ἀποτέλεσμα, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν πεῖραν, θὰ εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό· ἡ χειροτέρευσις τῆς νόσου καὶ ὁ καλπασμὸς τῆς καταστροφῆς.

Τὸ ὄνομα τοῦ κατάστροφῆος εἶνε ἀδιάφορον· οὐσιώδης δὲ τὸ ζήτημα ἐν καὶ μόνον πρεσβύλλει, ἂν ἦνέ τις ὁ δυνάμενος νὰ σώσῃ. Καὶ ὁ σωτὴρ θὰ λείπῃ μέχρις οὗ κατανοηθῇ ὅτι

ἡ ψήφισις οἰκονομικῶν, διοικητικῶν, στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν νομοθεσιῶν, δὲν εἶνε ἔργον ἀνώτερον ἀπὸ τὴν εὐλαβὴ τήρησιν τῶν κειμένων νόμων, καὶ ἀπὸ τὴν δραστηρίαν καὶ πατρικὴν φροντίδα πρὸς κρατοῦσιν τῆς δημοσίας καὶ πολιτικῆς ἠθικῆς, διὰ τῆς καλλιέργειας καὶ τῆς ἐνισχύσεως τῶν παραγόντων τῆς χριστιανικῆς εὐσεβείας καὶ μορφώσεως.

Τὰ ὀνόματα ἐνδιαφέρουν τοὺς ἀναδόχους καὶ τὰς οἰκογενείας, ὡς καὶ τοὺς ἐλπίζοντας ἐν γεῦμα ἢ ἀρκουμένους καὶ εἰς ἐν τραυτάρισμα ἐν καιρῷ τῆς ἐπιτελοῦ ὀνομαστικῆς ἑορτῆς· ἀλλὰ τὸ κράτος, ἀλλὰ ἡ κοινωνία, ἀλλὰ τὸ ἔθνος, ἀλλ' ὁ πολίτης, μόνον τὸ ἔργον τῶν κυβερνῶντων ἔχει ὑπ' ὄψιν του νὰ θέσῃ.

Προκειμένης νόσου, γίνεται καμμία γὰρ, διότι ὁ ἰατρός Δ ἐπαγγέλλεται νὰ φέρῃ τὸν θάνατον ἀντὶ τοῦ ἰατροῦ Β;

Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ κακὸν μῖς κοινῆς καταστροφῆς δὲν ἀξίζει κανένα ἐθουσιασμόν, μόνον διότι θὰ ἐκτοπισθῇ ὁ δράστης Γ διὰ νὰ προκύψῃ ὁ δράστης Δ.

Καὶ ἐφόσον, εἰς τὸν ἀλαλαγμὸν κυβερνητικῆς τινοῦ μεταβολῆς, τὰ πράγματα, μελαγχολικὰ καὶ πολυμέριμα, ἀντιπροβάλλουν εἰς τί τὸ ὄφελος, θὰ μοι μὲν μυστήριον πῶς δύναται νὰ ἐπιχαίρῃ τις μόνον διότι θ' ἀλλάξῃ ἡ χεὶρ, ἦτις θὰ τῷ ἐμπέσῃ τὴν μάχαιραν ἢ θὰ τῷ περιβάλλῃ τὸν βρόγχον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΑΙΤΙΑΝ

Λέγομεν συνήθως· κρατεῖ τὸν λόγον τοῦ σὸν Ἀγγλος.

Ἀλλὰ προσέχομεν εἰς τὸ φαινόμενον χωρὶς ν' ἀνατρέχωμεν εἰς τὴν αἰτίαν.

Οὕτω καὶ ὁ κ. Ν. Σπανδωνῆς ὑμνήσεν ἐσχάτως εἰς τὸ α' Ἐμπρόσω, τὴν κυριαρχίαν τοῦ καθήκοντος παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς.

Ἀλλὰ τὸ αἶτιον; Δὲν τὸ λέγει. Ἴσως δὲ καὶ θὰ τῷ ἦτο δύσκολον νὰ τὸ εἴπῃ.

Ἦνε, θὰ ἀπεκρίνατο πιθανῶς, ζήτημα ἀνατροφῆς.

Βεβαίως· ἀλλ' ἐφροντίσατε νὰ μᾶθτε ποῦ βασιλεύει ἡ ἀνατροφή αὐτῆ καὶ ποῖα εἶνε ἡ πηγὴ τῆς :

Ὁ Γλάδσταϊν, ἀντιπροσωπεύων τὴν φυλὴν του, πᾶς ἀπαντᾷ·

— Ὁ,τι εἶμαι, ὅ,τι καλὸν διενεχθῆν, ὅ,τι καλὸν ὑπερστήριξα, ὅ,τι καλὸν ἐπραξα, εἰς μίαν δύναμιν τὸ ὀφείλω εἰς τὴν πίστιν τὴν χριστιανικὴν.

Ὁ Ἄγγλος εἶνε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἱερᾶς Β.βίου.

Τὴν πικρανοῖ ἐν τισιν, ἀλλ' ὅ,τι ἐξ αὐτῆς κατέχει τῷ χρησιμεύει εἰς ἐξαιτίαν μορφωτικὴν δύναμιν, ἥτις τὸν ἀναδεικνύει ὑπέροχον ἀπέναντι ἐκείνων, οἵτινες οὐδὲ λαμβάνουν τὴν Βίβλον εἰς τὰς χεῖράς των.

Μὴ τάχα ἦτο ἀδύνατον νὰ λέγουν· κρατεῖ τὸν λόγον του ὡς Ἑλλῆν ;

Ἄλλὰ πότε ;

Ἐν ἡμεῖς ἐπωφελοῦμεθα ἀπὸ τὴν Β.βίου τῆς ζωῆς.

Ἐνῷ τῶρα οὐδὲ γνωρίζομεν τὸ διατὶ ἐνὸς ἐθνικοῦ πλεονεκτημάτος, καὶ τὸ διατὶ ἐνὸς ἐθνικοῦ ἐλαττώματος, καὶ ἀποφινόμεθα ἄνευ ἐπιγνώσεως καὶ ἄνευ λογισμοῦ.

Πλέομεν τὸν πανηγυρικὸν τῶν Ἄγγλων, καὶ δὲν καταδεχόμεθα νὰ κἀμνωμεν λόγον περὶ χριστιανισμοῦ.

Τὸ φαινόμενον κινεῖ τὸν θαυμασμόν μας· ἡ δὲ αἰτία κινεῖ τὴν ἀδιαφορίαν μας, ἂν ἔχῃ τὴν καταφρόνησίν μας.

Ζηλευόμεν δηλαδὴ τὸν καρπὸν, καὶ κατακόπτομεν τὸ δένδρον.

Τακτικῆ ἀτυχῆς καὶ θλιβερά.

Ὁ μὴ κατέχων τὴν αἰτίαν, ματαίως ἤθελεν ἐπιχειρήσει νὰ φθίσῃ εἰς τὴν συνείπειάν τῆς.

Καὶ ὅστις ἐργάζεται νὰ καταστρέψῃ τὴν πηγὴν, τοῦ κάκου θὰ ζητήσῃ νὰ δροσίῃ τὰ χεῖλη του εἰς τὸ βεῖθρον, τὸ ὅποιον τὰ διαυγῆ νερά του ἤρπυτο ἀπ' αὐτῆς.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ἄγαπτοι ἀναγνώσται,

Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, τὸ ὅποιον ἀναγινώσκειται τὴν προσεχῆ Κυριακῆν, 24 τρέχοντος, γίνεται λόγος περὶ τῆς οἰκτροτάτης καταστάσεως ἐνὸς δαιμονιζομένου, ὅστις δὲν ἐδέχετο οὔτε φόρεμα νὰ φέρῃ ἐπάνω του, οὔτε ἐντὸς τῆς οἰκίας ἤθελε νὰ κατοικῆ, ἀλλ' ἔμεναν ἐξω εἰς τὰ μνήματα, ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ τοὺς οἰκέλους αὐτοῦ καὶ φίλους, οἵτινες εἶχον τελείως πλέον ἀπελπισθῆ, ἀφοῦ οὔτε δεσμευμένον ἤδύναντο νὰ τὸν συγκαταστήσωσι, διότι καὶ τοὺς δεσμοὺς τῶν ποδῶν ἔκοπτε καὶ τὰς ἀλύσεις τῶν χειρῶν διερρηγνυε, δακνόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ δαίμονος κτερχεν εἰς τὰ δάση καὶ τὰς ἐρήμους γυμνός καὶ κατασκληρός, οἰκτρότατον οὕτως εἶπειν καὶ ἄλλοι νόστατον θέαμα.

Ἦν τοσαύτην θρασύτητα καὶ κακουργίαν τῶν πονηρῶν πνευμάτων μόνον ὑπερφυσικὴ καὶ ὑπερκόσμιος δύναμις ἤδύ

νατο νὰ παντῆσῃ, ἡ θεία δεικνύει δύναμις καὶ ἐξουσία τοῦ Θεοκτότου Ἰησοῦ, ὅστις εὐπλαγχτισθεὶς τὸ ἐπὶ πολλὰ ἔτη καταδουναστευόμενον ὑπὸ τῶν δαιμόνων ἐλεεινὸν ἐκείνο ὄν, διέταξε καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐν τῷ ὄρει βοσκομένην ἀγέλην τῶν χοίρων κατὰ παραχώρησιν τοῦ Σωτῆρος, οἱ δὲ χοῖροι καταληφθέντες ὑπὸ δαιμονικῆς μανίας ἐπεσον εἰς τὴν λίμνην Γεννησαρέτ καὶ ἐπυλῆσαν. « Ὁρμησε, λέγει ὁ Ἱερὸς Λουκάς, ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀνεπνύγη ».

Ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ οἱ ἄνθρωποι συμφοροῦνται καὶ πολεμοῦσι μετὰ τῶν πρώτων διὰ τὰ ὕλικα συμφέροντα, καὶ δεύτερον διὰ τὰς ἰδέας καὶ δοξασίας αὐτῶν. Ἰπάρχει ἄρα ἐν τῷ κόσμῳ πόλεμος ὕλικός καὶ πόλεμος ἠθικός.

Συμφώνως πρὸς τὰς δύο ἀνάγκας, τὰς ὁποίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τὰς ὕλικὰς καὶ πνευματικὰς, κανονίζει καὶ τὰς πρὸς τοὺς ὁμοίους αὐτῷ ἄνθρώπους σχέσεις του, αἵτινες εἶναι φιλικαὶ μὲν πρὸς τοὺς συντελοῦντας εἰς τὴν ἰκανοποίησίν των, ἀδιάφοροι πρὸς τοὺς ἀδιαφοροῦντας, καὶ ἐχθρικοὶ πρὸς τοὺς ἐπιβουλευομένους τὸ ὕλικόν ἢ τὸ ἠθικόν αὐτῶν καὶ συναμφοτέρα τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος κατὰ φύσιν καὶ κατὰ καθῆκον ὀφείλει, διὰ θεμιτῶν πάντοτε μέσων ἀγωνιζόμενος, νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὸν διττὸν τοῦτον ἀγῶνα· ἄλλως τε θέλει ἀποθάνῃ τὸν ἐκ τῆς διττῆς πείνης διπλοῦν θάνατον, τὸν τοῦ σώματος καὶ τὸν τοῦ πνεύματος.

Ἄλλὰ διὰ νὰ νικήσῃ τις ἐν τῷ ἠθικῷ πολέμῳ, πρέπει νὰ εἶναι παρεσκευασμένος καὶ καθ' ὅλα ἔτοιμος, ἡ δὲ προπαρασκευὴ του πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογος καὶ ὑπερτέρα ἀπὸ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἀντιπάλου του· ἄρα πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἐπακριβῶς ὅσον τὸ δυνατόν τὴν κατάστασιν καὶ τὰς δυνάμεις ἐκείνου, ὅν ὅποιον πρόκειται ν' ἀντιματωπίσῃ.

Φαντασθῶμεν δὲ πόσον ὀλέθριον καὶ μωρότατον θὰ ἦτο, ἐάν, ἐπὶ θὰ εἶχομεν θανασίμους πληγὰς ἀπὸ ἑνα ἐχθρόν, δὲν ἐγνωρίζομεν ἄλλ' ὀλίγον τὰς δυνάμεις αὐτοῦ καὶ τὸ πῶθεν οὕται ὀρμῶνται, ἀλλ' οὐδὲ κἀν τὸ ὄνομα του ! Καὶ δυστυχῶς παρ' ἡμῖν τοιούτοτρόπως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διεξάγεται ὁ φθοροποῖός καθ' ἡμῶν ἠθικός καὶ πνευματικός πόλεμος, διότι, ἐνῷ πάντας αἰσθανόμεθα ἐν ἡμῖν μίαν ἀντίθετον δύναμιν ὠλοῦσαν ἡμᾶς εἰς τὸ κακόν, τοῦθ' ὅπερ χαρακτηρίζει εὐστοχώτατα ὁ θεὸς Παῦλος λέγων : « Ὁ γὰρ κατεργάζομαι οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράξω, ἀλλ' ὁ μισῶ τοῦτο ποιεῶ . . . βλέπω δ' ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς μου καὶ ἀίχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας, τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου »· δὲν ἔχομεν ὁμοίως ἀκριβῆ γνώσιν τῆς αἰτίας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ καὶ λέγομεν ἄλλα ἄντ' ἄλλων, προκειμένου λόγου περὶ τοῦ ἐπιβούλου καὶ φονέως αὐτῆς τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ, τοῦ ὁποίου μικρὰ περίληψιν ἐπάμασαν, περιγράφονται ἐμφανέστατα αἱ κακουργίαι τοῦ πικρανοῦ ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ διαβόλου καὶ τῶν

πονηρῶν πνευμάτων. Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ δημαίνεται οὕτως ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πέτρου ἀντιδίκος ἐχθρός, ὅστις λέγει ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπατεῖ ζυτῶν τίνα καταπίη ». Περὶ αὐτοῦ αὐτὸς ὁ Κύριος λέγει· Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἄστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα ». Καὶ ἐνῷ δὲ ἀπαξάπασα ἐν γένει ἡ Πικρανοῦ καὶ Νέα Διαθήκη καταγράφει τὴν ὑπαρξίν, τὴν ἱστορίαν, τὰς πλάνας, τὰς παγίδας καὶ κακουργίας τοῦ διαβόλου, εὐρίσκονται ἄνθρωποι καλούμενοι μάλιστα καὶ Χριστιανοί, ἔχοντες βεβαίως καὶ θεολόγοι, οἵτινες εἶνε δυνατόν νὰ ἐκστοιμίσωσι τὸ μωρὸν λόγιον· « Τί θὰ εἴπῃ διαβόλος ; διαβόλος εἶνε ὁ ἄνθρωπος ».

Ἐκτὸς δὲ τῆς μωροτάτης ταύτης βλασφημίας τοῦ νὰ κληθῆται διαβόλος ὁ καθ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν πλασθεὶς ἄνθρωπος, ὑπάρχει καὶ ἄλλη τερατωδετέτρα πλάνη, καθ' ἣν οἱ πάντες ἀγευτοὶ τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ οἱ διαστρεφῆς αὐτῶν διατείνονται ὅτι ἡ περὶ ὑπάρξεως τοῦ διαβόλου ἰδέα εἶνε καὶ ἀντίθετος τῶν Ἱερῶν Γραφῶν ! ἐπὶ ἐκ τῆς ἀρνήσεως αὐτῆς ἀναιροῦνται ἄρδην οὐ μόνον αἱ Ἁγία Γραφαί, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ πορίσματτα τῆς λογικῆς ἐρεῦνης τῶν πρὸ Χριστοῦ σοφῶν, οἵτινες, καίτοι ἠπόρουσιν διὰ τὰ αἰτία τῆς κακοδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου, οὐδέποτε ὁμοίως παρεδέχθησαν, ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ ἐγκρατεῖται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ πολὺ φυσικῶς, διότι ἐάν φύσει καλὸς ἢ φύσει κακὸς ἐγενᾶτο ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἡ φύσις ἀκολουθεῖ ἔθους ἀναλλοιώτους καὶ ἀμεταβλήτους, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦσαν σταθεροὶ εἰς μίαν κατάστασιν καὶ δὲν θὰ μετεβάλλοντο, ὡς παρατηροῦμεν καθ' ἐκάστην ἀπὸ κακοῦ καὶ πονηροῦ εἰς καλὸν καὶ ἄγαθόν· ἐνεκα εὐνείων περιστάσεων ἠθικῆς διδασκαλίας καὶ μορφώσεως, οὐδὲ πάλιν ἄλλοι ἀπὸ καλοῦ ἢ μέτριοι εἰς ἰδιωτελεῖς καὶ κακοποιούς ἐνεκα συναναστρεφῆς διεφθαρμένων καὶ φιλῶν προσώπων, ὡς παρ' ἡμῖν συμβαίνει νὰ ἀποπλανῶνται πολλοὶ μέτριοι καὶ καλοὶ ἀπὸ τὴν σπειραν τῶν ἠθίων καὶ ὕλιστων καὶ νὰ μεταβάλλωνται εἰς κακοὺς καὶ πονηροὺς.

Πρέπει νὰ προσέχωμεν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, καὶ τὸν ἑαυτὸν μας καὶ ἰδίως τὰς ἀπάλας ψυχὰς τῶν τέκνων μας ἀπὸ τὰ ἠθικὰ μικρόβια τῆς μολυσματικῆς μας ἀτμοσφαιρᾶς, διότι ὅλοι οἱ ἀνάπηροι τῶν τριῶν μετεβλήθησαν εἰς σοφοὺς διδασκάλους τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς θείας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ἡ προφορικὴ διδασκαλία καὶ ἡ γραπτὴ καὶ τὸ παράδειγμα ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ ἔχουσιν ἀπὸ ὕλοφροσύνης καὶ ἰδιοτέλειαν, κατὰ νόμους δὲ φυσιολογικοὺς καὶ ψυχολογικοὺς ὅσοι εὐρίσκονται ἐντὸς μολυσματικῆς ἀτμοσφαιρᾶς, ἕλλας ὀλίγον, ἄλλος πολὺ θὰ μολυνθῶσιν.

Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, θὰ κινδυνεύσωσι νὰ ἀποπλανηθῶσιν ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκλεκτοί.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπάρχει χρόνος καὶ χωρὸς δι' ἄλλα ἐκτενέστερα παραδείγματα πρὸς κύρωσιν τῆς ἀληθείας ταύτης, λάβετε ἐν ὄψει τὸ ἐξῆς φαινόμενον. Εἰσέλθετε εἰς ἐν ξενοδοχεῖον φαγητοῦ καὶ θὰ εἴδητε ἐκτὸς τῶν κτηνωδῶς ζῶντων ἀθρήσεων καὶ μερικῶν θρησκευομένων καὶ σχετικῶς ἠθικῶν νὰ πικρανοῦνται ἀπὸ τὸ κοινὸν μολυσματικὸν ρεῦμα τῆς

ἀσθελείας καὶ νὰ ἀνοηροποιῶνται καὶ αὐτοὶ νὰ κἀμωσι τὸ σημεῖον τοῦ Σατανᾶ πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ μετὰ, καὶ νὰ τρώωσιν ἐντὸν τὰ ἄλογα ζῶν ἄνευ δεξιολεξίας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Δοτῆρα τῆς ζωῆς, τῆς υἱείας καὶ παντός ἀγαθοῦ.

Ἐκτὸς δὲ τούτων, οἵτινες ἔσω; δὲν εἶδον τί λέγουσι καὶ τίνα σημασίαν δίδουσιν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Ζουσοῦ Σατανᾶ οἱ μέγιστοι διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, οἱ Βασιλεῖοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Διονυσιοὶ καὶ ἡ λοιπὴ πνευματικὴ χορὴ τῶν πολυφύτων ἀπέτρων τῆς Ἐκκλησίας, δύναται τις λέγω νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ λογίους κληρικοὺς μὴ ποιοῦντας οὐδ' αὐτοῦ; τὸ σημεῖον τοῦ Σατανᾶ, τὸ συμβολίζον τὴν κατὰ Πικρανοῦ « Θεοῦ δύναμιν, καὶ Θεοῦ σοφίαν ». Οὐτῶν βεβαίως τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ χαρακτηριστικὸν τῶν συγχρόνων περιστάσεων.

Ὅπως δὲ ἡ ἀσθεὶς μορφή, τὴν ὅποιαν ὑπόκλυται ὁ ἐπάρατος Μασσοπισμὸς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Βικηλείου μέχρι σήμερον ἐκαλλιέργησε καὶ καλλιεργεῖ, χλευάζει πᾶσαν πρὸς τὸν Σωτῆρα εὐσεβῆ ἐκδήλωσιν, εὐτὼ πως ἐν συμμυχίᾳ μετὰ τοῦ Πατρὸς τοῦ Μασσοπισμοῦ διαβόλου προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι ἡ περὶ διαβόλου ἰδέα εἶνε πλάνη, καὶ ὅτι οἱ λέγοντες τὴν λέξιν διαβόλος εἶνε τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, εἶνε ὀπισθοδρομικοί. Ἄν δὲ θέλετε νὰ μᾶθτε κατὰ πόσον καὶ αὐτὸ τὸ τέχνησμα τοῦ διαβόλου ἐπέτυχε, λάβετε πολλὰ ἠθικολογικὰ καὶ θρησκευτικὰ ἀκόμη συγγράμματα, καὶ θὰ εἴδητε εἰς πολλὰ ὅτι συστηματικῶς οἱ κ. συγγραφεῖς ἀποφεύγουσι νὰ εἴπωσιν ὅπου πρέπει τὴν λέξιν, διαβόλος, Σατανᾶς, Πειρασμός, Βεελζεβούλ καὶ λοιπὰς ὀνομασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἂν δὲ που ἀναγκάζωνται νὰ εἴπωσι τι περὶ τῆς πηγῆς τοῦ κακοῦ, τὸ λέγουσι πολὺ συγκεκριμένως.

Ἄλλὰ τότε παρακαλῶ, ἐάν μὲν ἦνε σοφοί, πρέπει νὰ μᾶς δώσωσι μίαν ἐξήγησιν περὶ τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, ἀφοῦ τοῦτο ὑπάρχει καὶ εἶνε ἐπολύτως ἀδύνατον καὶ βλάσφημον νὰ καταγορηθῆ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ οὐδὲ νὰ ρηθῆ ὅτι ἐγκρατεῖται ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου φύσει· ἐάν δὲ κληρικοὶ καὶ θεολόγοι, νὰ ἀπορρίψωσι τὰ ρῆσα καὶ τὰς μαρτυρούσας τῶσιν ἐμφανῶς τὴν ὑπαρξίν καὶ τὰς ἐνεργείας τοῦ διαβόλου Ἁγίας Γραφῆς καὶ νὰ ἀκολουθήσωσιν ἄλλα ἐπαγγέλματα, ἐάν θέλωσι νὰ μὴ εἶνε Θεοῦ ἐμπαίκτης καὶ γελοῖοι, ἀφοῦ παραδέχονται ὅτι ὁ ἐχθρός, τὸν ὅποιον ψευδῶς καὶ συμφεροντολογικῶς ὑπόσχονται νὰ πολεμήσωσι, δὲν ὑπάρχει !

Εἰς δὲ τὸν νοῦν τῶν ἀληθῶς τὰς Ἁγίας Γραφῆς ἐνοστεριζομένων πρέπει ἡ περὶ κακοῦ καὶ διαβόλου ἰδέα νὰ εἶνε σαφῆς καὶ εὐκρινῆς, διότι ὁ διαβόλος λέγεται ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ ἀντιδίκος ἠλιθίων· ἀθνητικῶς ἐπιβουλευόμενος ἡμᾶς καὶ ζητῶν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ συμπαρασύρῃ ἡμᾶς εἰς πᾶν κακόν καὶ νὰ μᾶς ρίψῃ εἰς τὴν αἰώνιον καταδίκην καὶ ἀπόλειαν.

Πρέπει νὰ γνωρίζομεν ὅτι πᾶς ἐχθρὸς καθὼς καὶ ὁ ἀπάρατος ὑπελείπει τὴν μέγιστην ὠφέλειαν, ἐάν κατορθώσῃ νὰ πείσῃ αὐτοὺς ποῦ θέλει νὰ καταστρέψῃ, ὅτι δὲν εἶνε ἰσχυρὸς ἢ ὅτι δὲν ὑπάρχει καθολοκληρίαν, διότι κἀμωσιν αὐτοὺς ἀμερίμους τοὺς κατακυριεύει εὐκόλως καὶ ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ τοὺς καθιστᾷ ἐντελῶς πλέον ὑποχείριους καὶ δούλους αὐτοῦ.

Εμείς δέ, αγαπητοί, ο Κύριος μέχρι τέλους της ζωής ημών να μάς διαφυλάττει από τας τυχούσας περιπληρούς πλεονάνας του Διαβόλου και τών πονηρών Πνευμάτων και διά τών Αγίων Γραφών και αγγέλου φωτεινού μάς καθοδηγή εις την δδόν της ἀρετής και της σωτηρίας γένοιτο.

ΤΟ ΑΙΣΜΑ ΤΗΣ ΤΕΡΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Αν πρώτόν τις ὀρθοφρονῆ, καὶ ἡ συνειδήσις του θαρρῆ πρὸ τοῦ Ὑψίστου· ἂν δὲν μισῆ. ἂν δὲν φθονῆ· καὶ δεύτερον ἂν δὲν νοσῆ καὶ ἂν δὲν ἔχη χρέη, ὡς τότε ἡ ζωὴ χρυσῆ καὶ τερπινοτάτη ὄξει.

Θέλω νὰ ζήσω εὖ ποιῶν· ἂν πρόκειται νὰ ζήσω χωρὶς νὰ ὠφεληθῶ, ὡς παύσω πάραυτα βιδῶν. Τοιαῦτα πῶς ἠδύνομαι νὰ ψάλλω, ν' ἀπαγγέλλω. Ὁφέλιμος ἂν γίνωμαι, νὰ ζήσω τότε θέλω.

ΚΛΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ Σ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΝΤΟΥΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Σύναψις στενοτέρων σχέσεων ἀναμέσον τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. — Σύστασις ἐπιτροπῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πρὸς μελέτην συναφῶν ζητημάτων. — Παῦσις τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ προσηλυτισμοῦ ἐκ μέρους τῶν Ἀγγλικανῶν. — Ἐκδοσις καὶ διάδοσις τῶν Γραφῶν.

Μετὰ πολλοῦ βεβαίως τοῦ ἐνδιαφέροντος θ' ἀναγνωσθῆ ἡ διαμοιβὴ τῆς κάτωθι ἀλληλογραφίας μεταξὺ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας καὶ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου.

Ἰσοῦ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πρώτου

Lambeth Palace

7 Αὐγούστου 1899.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιώτητα Κωνσταντινὸν τὸν Ε'. Ἀρχιεπισκόπον Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμ. Πατριάρχην, χάρις καὶ εἰρήνη πλουθινθεῖν ἀπὸ Θεοῦ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αἶψαν τετιμημένε καὶ ἡγαπημένε ἀδελφέ,

Ἐλαβον τὴν Ὑμετέραν εὐμενῆ καὶ ἀδελφικὴν ἐπιστολὴν κατὰ τὰς ἰρχὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους διὰ χειρὸς τοῦ ἡμετέρου ἀδελφοῦ τοῦ ἐπισκόπου Στρίλβουρίας ἐπανακείμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀπέστειλα δὲ εὐθὺς τὴν ἐμὴν φωτογραφίαν ἵνα δοθῆ εἰς τὴν Ὑμετέραν Παναγιώτητα ὡς ἔδειξε τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης μεθ' ἧς ἔλαβον αὐτήν.

Ἐμῶν τὴν τε ἐπιστολὴν καὶ τὴν μετ' αὐτῆς σταλεῖσαν φωτογραφίαν. Εἰς ἄκρον δέομαι δὲ ἵνα ὁ Θεὸς ἐπιφυλάττῃ ὑμῖν πολλὰ ἔτη χρησιμότητος ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ.

Ἡ Ὑμετέρα Παναγιώτης ἐζήτησε πληρεστεράς τινας πληροφορίας ὅσον ἀφορᾷ τὰς μεθόδους, δι' ὧν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιτύχωμεν στενοτέρας τινὰ συνεννόησιν καὶ νὰ συνάψωμεν στενοτέρας σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας συναρᾷ τῇ 86 ἀποφάσει τῆς ἐν Lambeth Palace συνόδου τοῦ 1897. Εἶναι ὁπωσοῦν δύσκολον νὰ διατυπώσῃ τις ἐπὶ τοῦ χάρτου τοιοῦτου εἶδους λεπτομερείας, καθόσον ἡ φύσις τῆς εὐκαταίας ἐπικοινωνίας δέον κατ' ἀνάγκην νὰ χωρήσῃ αὐξοῦσα βαθμηδὸν καὶ νὰ προσλάβῃ τὴν μορφήν τῆς ἀπὸ τῶν χρεῶν καὶ συνθηκῶν τοῦ χρόνου, οὐδὲ δύναται ν' ἀρχίσῃ δι' ἰρισμένου προγράμματος διαγράφοντος τὰς ἀκριβεῖς αὐτοῦ γραμμὰς ἐκ τῶν προτέρων.

Ἀλλὰ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπιθυμοῦμεν, εἶναι τὸ ἀμοιβαῖον ἐκεῖνο ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς αἰτίου αὐξοῦσης γνώσεως τῶν ἐπιπέδων καὶ τῶν πόθων ἀλλήλων, καθὼς καὶ τῶν ἀμοιβαίων δυσκολιῶν καὶ περιπλοκῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ εὐλογητοῦ ἡμῶν Κυρίου καὶ Διδασκάλου.

Ἐν πρώτοις διαβεβαιῶ Ὑμᾶς περὶ τοῦ βαθυτάτου σεβασμοῦ, μεθ' οὗ θεωροῦμεν τὴν ἱεραρχίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὡς κεκτημένης συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον σειράν ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων. Ὡς ἔδειξιν τοῦ σεβασμοῦ τούτου δύναμαι νὰ ἐπιδείξω τὴν ἀδελφικὴν ἡμῶν ἀλληλογραφίαν μετὰ ἱεραρχῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλληλογραφίαν ἀνανεωθείσαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ καταστάσῃ τακτικωτέρην, εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε, ἐσχάτως διὰ τῶν ἐπισκόπων Γερβαλιῶν καὶ τοῦ Ἀγγλικανοῦ ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων. Καὶ ἡ ἐπικοινωνία αὕτη θὰ καθίστατο ἀσφαλεστέρα καὶ χρησιμωτέρα, εἴαν ὁ Πατριάρχης (Κων)πόλεως ἐστεργε νὰ ἐκφράσῃ μετ' ἐμοῦ τὴν εὐχὴν ὅπως ἀποθαρρυνθῆ πᾶσα ἐπιθεσις καὶ πᾶς προσηλυτισμὸς ἐκατέρωθεν. Ὡς ἐπηύξαμε δὲ τὸ φιλικὸν φρόνημα, τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν, εἴαν ὁ Πατριάρχης ἐστεργε νὰ συστήσῃ εἰς τὸν κλήρον του τὸν ἐν Λονδίῳ διατρίβοντα νὰ ἐπισκέπτηται τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Καντουαρίας ἐν ἡμέραις μεγάλαις, ὡς κἀγὼ εἶμι πρόθυμος νὰ προσκαλέσω τὸν κ. Δάου-

λιγγ νὰ προσφέρῃ ἐτησίως τὰ πενήματα μου εἰς τὴν Ὑμετέραν Παναγιώτητα.

Ὡς ἦτο ἐπίσης καλὸν εἶναι σπουδαίαι τινες μεταβολαὶ ἐν τῇ τῆς δικαιοδοσίας ἐκατέρου γίνονται γνωσταὶ εἰς τὸν ἕτερον οὕτως ὥστε ἐκάτερος νὰ ἔχῃ κλήρη γινῆναι περὶ τῶν ἐργαζομένων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἑτέρου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον σκοπεῖται ν' ἀποστέλλω κατ' ἔτος εἰς τὴν Ὑμετέραν Παναγιώτητα διὰ τοῦ κ. Δάουλιγγ βιβλία τινὰ περιέχοντα τὰ δνόματα καὶ τὰ ἀξιώματα παντὸς τοῦ κλήρου τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν. Ὁ κ. Δάουλιγγ θὰ δυναθῆ νὰ ἐξηγήσῃ τὰς λεπτομερείας τῶν βιβλίων τούτων, περὶ ὧν ἐπιθυμεῖτε νὰ λάβητε ἐξηγήσεις. Ἔτι πλέον δυνατὸν εἶναι ἀπεθῆ νὰ συνεργασθῶμεν περὶ ἐκπαιδευτικῶν σκοποῦ καὶ ἰδίως ἔσον ἀφορᾷ τὴν διάδοσιν τῶν ἀγίων Γραφῶν. Πολλὸ χαίρω ὅτι ὁ ἱεροδιάκονος Τεκνύπουλος εὑρηται ἐν Ἀγγλίᾳ προτιθέμενος νὰ σπουδάσῃ τὴν ἀγγλικὴν ἵνα δυναθῆ νὰ διαχύσῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν γινῶσιν μεῖζονα ἢ ἔστιν ἐπὶ τοῦ παρόντος κἀκτηνται οἱ ἡμέτεροι, περὶ τῶν πρᾶσομένων ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπὸ τὴν σοφὴν καὶ περιτυσημένην ἡμῶν ἐποπτεῖαν.

Σεβαστὲ καὶ ἀγαπητὲ ἀδελφέ, δέομαι εἰς τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα νὰ διαφυλάττῃ πάντοτε ἡμᾶς ὑπὸ τὴν ἄγιαν σκέπην του καὶ νὰ ἐπιδοφιλῆ ὑμῖν τε καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑμῶν ἀναριθμήτους εὐλογίας.

Διατελῶ ἀφωσιωμένος ἀδελφός Φρειδεργικός

θεία πρόνοια ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης κ. Κωνσταντῖνος ἀπήνησε διὰ τοῦ κάτωθι γράμματος.

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Καντουαρίας καὶ Πρωτοεράρχα πάσης Ἀγγλίας, κ. Φρειδεργίκε, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφέ, χάρις εἰη τῇ Ὑμ. Σεβασμιότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὰ ἀδελφικὰ γράμματα τῆς λίαν ἡμῶν τετιμημένης καὶ περιποθήτου Αὐτῆς Σεβασμιότητος κομισθέντα ἡμῖν παρὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Θεοδώρου Δάουλιγγ περὶ τὰ μέσα τοῦ παρεληλυθότος μηνὸς Αὐγούστου, καὶ ἀναγνωσθέντα μετὰ πόθου ἴσου πρὸς τὸν μεθ' οὗ καὶ ἐγράφοντο, καὶ μετ' ἐπιστάσις ὡς καὶ ἡ φύσις τῆς σπουδαίας ταύτης ὑπεθέσει ἀπαιτεῖ, ἐγένοντο ἡμῖν πρόξενα χαρᾶς ἀνεκφράστου καὶ εὐφροσύνης ὅτι πλείστης πνευματικῆς. Ἐδοξάσαμεν ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν τῆς δόξης τὸν Κύριον, καὶ ἐδοξάσαμεν ἐκ βάρους ψυχῆς, ἵνα πληθύνῃ ἡ πλουσιόδωρος τοῦ Θεοῦ δεξιὰ τὰ ἔτη τῆς γαλαρίας ἡμῖν Αὐτῆς Σεβασμιότητος, ἐν ἧ ἐμβλέπομεν ἐσσεσαρκαμένῃ τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην, ἧτις ἐστὶ τοῦ νόμου ὅλου τὸ πλήρωμα, καὶ παρ' Ἡς, τοιοῦτων ἀκραφῶν χριστιανικῶν διαθέσεων καὶ αἰσθημάτων ἐμπεφορημένης,

ἔχει προσδοκῆν ὁ χριστιανικὸς κόσμος γενεῶν τι καὶ μέγα καλῶν, ὅταν ἡ ὡς κἀπὸς συνάκταις τῶν ἀγίων εἰς μέσον κρυσταλλοῦται ἰδέα τῆς ἐνὰ μέσον τῶν Θεοῦ Ἀγίων Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν Ἀγγλικανῶν ἀδελφικῆς σχέσεως καὶ ἐπικοινωνίας ἀδελφῆ εἰς ἀδελφὸν μέγα καὶ καλλικαρπον, ὃ ὑπὸ τὴν ἐροσοδόξου καὶ ζωηφόρου αἰὶν κατασκηνοῦσιν χριστιανικοῖ λαοὶ εὐσεβεῖς καὶ φιλόχρηστοι δοξάζοντες τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Περὶ δὲ τῶν ἐγγραφῶν ἡμῖν ἡ Ὑμ. περιποιήσασθε Σεβασμιότης, εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀικαθαιῶν παρ' ἡμῶν πληροφοριῶν πρὸς ἐπίτευξιν στενοτέρων οὕτως εἰπεῖν σχέσεως μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἐλέω Θεοῦ ἐκάτεροι ἔαμεν σήμερον ἐκ τῶν πνευματικῶν ἀγγηγῶν, γαυροῦμεν τῇ Ὑμ. ἀγάπῃ ὅτι αἱ ἀπέψεις Αὐτῆς ἔτυχον καὶ τῆς ἡμετέρας κλήρους καὶ εὐλογίας ἐκκαταστάσεως ἔργον τόσον ἄγιον, φέρων τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῖς διακαεῖς πόθους τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν, χαλεπὸν ἐστὶν ἢ καὶ ὅλος ἀδύνατον καθορισθῆναι ἐν γραμμαῖς ὁρισμένον τινὸς ἐκ τῶν προτέρων προγραμμάτων, διότι ἐκ πλείων ἐδιδόχθημεν ὅτι οὐτε ὁ κοπιῶν, οὔτε ὁ σπείρων, οὔτε ὁ ποτίζων ἐστὶ τι, ἀλλ' ὁ αὐξάνων μόνον Θεός, ὃ ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν θεθευμένων τῶ ἔργον οὐδεμιᾶς ἄλλης παρ' ἡμῶν χρεῖται ὁδηγίας ἢ μόνον ἀνοῦξαι τὰς ἡμετέρας καρπίας καὶ καθαρίσαι καὶ διαθεῖναι ὅλος ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, καὶ οὕτως εὐσεβεῖς γενέσθαι τὰς οδοὺς Κυρίου· ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῦτο πρῶτον βῆμα ὁμολογουμένως ἐστὶ τὸ ἀμοιβαῖον ἐκεῖνο ἐνδιαφέρον, ὃ ἐν τῷ γράμματι ποιεῖται μνησθῆναι ἡ Ὑμ. Σεβασμιότης, καὶ οὐ εἰσὶν ἀναγκαῖα ἐπακλόουθα λογίζονται ἐνθεν μὲν ἡ ἀμοιβαία παρ' ἐκατέρου σύστασις πρὸς τὸν ἑαυτοῦ κλήρον, ἵνα ἐν ἡμέραις ἐπισήμοις προτερηόμενος προσφέρῃ τὰ ἑαυτοῦ σεβάσματα καὶ τὰς ἐν Χριστῷ προσήσεις, ὁ μὲν ἡμέτερος ὀρθόδοξος ἐν Ἀγγλίᾳ κλήρος τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ ἢ τῷ κατὰ τὸν Ἔπισκόπῳ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὁ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγγλικανικὸς κλήρος τῷ Οἰκουμ. Πατριάρχῃ, ἐνθεν δὲ ἡ ἐπίσημος παρ' ἐκατέρω ἡμῶν ἐξαγγελία τῶν ἐν τῇ ἐκτου Ἐκκλησίᾳ ἐπισήμων γεγονότων, διὰ ταῦτα ἡμεῖς ὀλοφύχως ἀποδεχόμεθα καὶ ἐπιερωτοῦμεν ἀμφοτέρως τὰς προτάσεις, καὶ συνεννοούμενοι ἀμοιβαίως διατάξομεν περὶ μὲν τῆς πρώτης τὰ δέοντα γενέσθαι, περὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τοῦ αὐτοῦ ἱερέως Θεοδώρου Δάουλιγγ ὁλομεν γνωστοποιεῖ ἢ διὰ τοῦ ἐπισήμου τῶν Πατριαρχείων ἡμῶν περιοδικῶ «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἢ καὶ διὰ γραμμάτων τὰ παρ' ἡμῶν ἄξι μνησθῆναι, ἐνδιαφέροντα δὲ καὶ ὑμῖν ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα. Οὕτως ἀπὸ τοῦδε ἀρχῆν ποιοῦμενοι ἀγγέλλομεν τῇ Ὑμ. Σεβασμιότητι σήμερον μετὰ πολλῆς ἡμῶν ὀλφίας τὴν πρὸς Κύριον ἐδόθησαν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου κυροῦ Σαρρονίου, τοῦ ἐπὶ τριακονταετίαν σχεδὸν τὰ τοῦ πατριαρχικοῦ ἐκεῖνου θρόνου ἰδύναντος μετὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὅπερ εἶχε κυβερνήσει πρότερον τρία ἔτη· βιογραφικὰ σημεῖα αὐτοῦ εὐρήσει ἡ Ὑμετέρα ἀγάπη ἐν τοῖς φύλλοις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

δ και αποστρέλλομεν ἐπὶ τούτῳ διὰ τῆς σαρκοῦς εὐκαρίαν.

Μεθ' ὁποίας δὲ ἀγάπης καὶ χαρῆς εὐκρινούς ἀπεδείξαμεθα καὶ τὴν ἀδελφικὴν Αὐτῆς ἐξέλιπον καὶ εὐχῆς, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκλήκη πᾶσα ἐπιθεσις ἢ καὶ προσηλυτισμὸς καὶ ἀρεθῆ οὕτως ἐκ τοῦ μέσου μίᾳ ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν, ἐξ ἧν φύγεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατοβλήθῃ σπουδαία φροντίς πρὸς ἑκδόσιν καὶ διὰδοσιν τῶν Ἁγίων Γραφῶν, καὶ διόσον εὐκρινῆς ἐνδιεφέρον ἐπεδείξαμεθα καὶ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα, πεποιθήμεν ὅτι ὁ αἰδέσιμος ἱερεὺς Δέουλιγγ ἐπιληρησάμενος ἤδη τὴν Ἱερ. Συνομιότητα. Ὑμεῖς τοσοῦτον μόνον ἀρκούμεθα λέγοντες, ὅτι ἅμα τῇ λήψει τῶν ὑμετέρων τούτων γραμμάτων ἐπευτύξαμεν διορίσαι ἐξ ἐνόματος ἡμῶν ἐπιτροπὴν ἀποστολεμένην ἐκ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου ἡμῶν Χρυσόστρου, τοῦ ἀρχιεπισκοπικῆς τῆς ἱερᾶς συνόδου ἀρχιεπισκόπου Φωτίου καὶ τοῦ Μ. ἱεροκήρυκος τῶν Πικτιορχείων ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου, οἵ τινες καὶ συνειληθότες ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἱερέως Θεοδώρου Δέουλιγγ ἐν ταῖς ἡμετέροις Πικτιορχείοις ἐνέκριναν καὶ συνεζήτησαν τὰ ἀνωτέρω θέματα καὶ ἄλλα τινά, περὶ ὧν ἐζήτησεν ὁ Δέουλιγγ διασαφῆσαι καὶ συνεννήσιν. Οὐδόλωσ δὲ διατάξομεν πιστεῦσαι ὅτι ὁ Δέουλιγγ διεπίστωσεν Αὐτῇ, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἐλέχθη, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία οὐδέποτε διεήργησεν οὐδὲ ἐπέτρεψέ ποτε προσηλυτισμὸν κατ' οὐδεμιᾶς Ἐκκλησίας, ἡμῖστα δὲ τῆς Ἀγγλικανικῆς, ὡς ἡ σταθερὰ καὶ πανάρχαιος αὐτῆς πράξις τῶν πατέρων πατριάρχων Ἐκκλησιῶν λαλεῖ εὐγλωττότερον καὶ ἐπισσημότερον πάσης ἄλλης ἀνθρωπίνης λαλιᾶς καὶ ἐκλύσεως ἐπιστήμου, καὶ ὑπολείπεται μόνον ἵνα διαταχθῶσι καὶ οἱ ἐν Ἀνατολῇ Ἀγγλικοί ὅπως ἀπέχωνται τοῦ ἀκόρετου τούτου ἔργου, ὅπερ μόνον χάριμα καὶ εὐχρημα εἶναι ἀνὰ μέσον τῶν πιστῶν ἀμφοτέρων τῶν ἐκκλησιῶν. Ὡς πρὸς τὴν ἑκδόσιν δὲ καὶ διὰδοσιν τῶν Γραφῶν, τὸ ἡμῖν Πικτιορχεῖον, ἐφωδιασμένον νῦν διὰ τυπογραφικῆς μηχανῆς τελειότητος συστήματος, πρῶτιστον πάντων ἔργον ἔκρινεν ἵνα προβῆ εἰς τὴν ἑκδόσιν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου καὶ ἐργάζεται ἀπὸ ἐτους σχεδὸν ἰδιαιτέρως ἐπιτροπῇ ἐκ θεολόγων καθηγητῶν τῆς ἡμετέρας ἐνταῦθα Θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ χρηστὰς τρέφειν ἐλπίδας, ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν ἔσται διαδεδομένος εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων παρὰ τῆς χριστοπαιωνίῃ ὀρθοδόξῃ πληρώματι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ βιβλικῶν ἐταιριῶν ἀπόστολοι οἱ μετὰ τῶν ἱερῶν Γραφῶν καὶ ἄλλα βιβλίαια σκανδαλώδη τοῖς ἡμετέροις πωλοῦντες καὶ ἀτασθαλίας ἐνόησε κατὰ τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς Ὀρθοδόξου ἀπροσέκτως πρὸς καιρίαν βλάβην τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος ἐκστομίζοντες, βεβαίως ἀποστήσανται τέλος τοῦ τοιοῦτου ἔργου αὐτῶν· καὶ καταπιγᾶσονται πᾶθι ἐμφωλευόντα ὅπως ἐν ταῖς καρδίαις τινῶν ἐξ αὐτῶν, σπουδαῖος ὅμως παρακωλύοντα τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενα πωλητῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἄλλα τινὰ σπουδαιότερα σημεῖα, συζητηθέντα ἀνὰ μέσον τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἱερέως Δέουλιγγ, ἀνεβλήθησαν ὅπως συζητηθῶσιν ἄλλοτε ἐν εὐθέτῳ καιρῷ, ὡς ἔμειναν ἐκατέρωθεν σύμφωνα ἅπαντα τὰ μέλη.

Τὸ δὲ τέλος τούτων ἀπάντων, ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ ἀδελφῆ, ἐστίν, ἵνα ἀυξήσωμεν τὴν εἰς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ συνομιότητα πνευμένον αἱ καρδίαι ἡμῶν τε καὶ τοῦ ὄψ' ἡμᾶς κλήρου καὶ λαοῦ, διδοῖ ἐκ καρδῶν πεπληρωμένων ἀγάπης βλαστώνουσι τὰ τῆς εἰρήνης καὶ ἁμονομίας, τῆς ἐπικοινωνίας καὶ ἐνώσεως, τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος ἀγλαόκαρπα δένδρα. Ἔβη ὁ Θεὸς πληθῆναι τὰ ἔτη τῆς ὑμετέρας περισπουδαστοῦ ἡμῖν σεβασμιότητος καὶ καταστήσαι αὐτὰ ὑγιεινὰ καὶ πνευροφόρα, ἐπιδοφιλῶν Αὐτῇ καὶ ἀπάσῃ τῇ ὑμετέρᾳ πεφωτισμένῃ ἱεραρχίᾳ καὶ τῇ φιλοχρίστῳ ἀγγλικανικῷ λαῷ ἀφθόνους τὰς ἀγίας αὐτοῦ δωρεάς.

Ὁ ἱεροδιάκονος Ἱερόθεος Τεκνόπουλος ἐπιστέλλων ἔστιν ὅτι πρὸς ἡμᾶς ἐκδηλοῖ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐνδεικνυμένῃ αὐτῷ φιλοξενίᾳ καὶ ἐπὶ ταῖς περιποιήσαι ἡμῶν ὅσων τυγχάνει ἐκάστοτε τῇ εὐμενείᾳ τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Σαλισβουρίας· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς πολλὰς ὁμολογοῦμεν Αὐτῇ χάριτας ἐπὶ τούτῳ, καὶ προσεχῶς ἀποστελοῦμεν καὶ ἕτερον κληρικόν τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας σπουδάζοντα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὁξφόρδης.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μεθ' ὄλων ἐξειδικιασμένης ἀγάπης.

Ἡμεῖς περισπουδᾶσται καὶ ἀγαπητῆς ἡμῖν Σεβασμιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

† Ὁ Κωιστὴ πόλεως Κωνσταντῖνος

ΤΑ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

«Πρὸς Σέ, Κύριε, ὤψωσα τὴν ψυχὴν μου». (Ψαλμὸς ΚΣ΄ 1).

Ἄφου λογικῶς σκεπτόμενοι ἀναγνωρίζομεν τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς διουσίαις, ὅσαι γεννῶνται ἐν ἡμῖν ἐκ τῶν σχέσεων μετὰ τῶν ἰσῶν, τῶν κτωτέρων καὶ τῶν ἀνωτέρων μας, δὲν θὰ ἦτο παράλογον νὰ μὴ ἀναγνωρίσωμεν τὴν σχέσιν ἡμῶν μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ τῶν πάντων· Πρὸς τὸν Ὑψίστον, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπομεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἀγάπης μόνον, πρὸς τὸν Ὑψίστον οὐδὲν ἄρα γε αἰσθημα ὀφείλομεν; Ὁ φόβος μετ' ἀγάπης ὁμοῦ καὶ σεβασμοῦ, ἰδοῦ τὸ αἶσθημα τὸ πρῶτον, ὅπερ πρὸς τὸν Θεὸν ὀφείλομεν κατ' ὄλον ἡμῶν τὸν βίον. Κατοικοῦντες ἐν μέσῳ τοῦ ἀτελετήτου κόσμου, εἶνέ ποτε δυνατόν ἄνευ καταπλήξεως καὶ φόβου νὰ θεωρῶμεν τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Δημιουργοῦ; Τὸ ἐλάχιστον, καθὼς καὶ τὸ μέγιστον τῶν δημιουργημάτων, ὁ πρηνὲς ἀστὴρ καὶ τὸ ἔρπον ἐντομον, ἡ ἀστραπὴ καὶ τὸ ἄνθος, πάντα μαρτυροῦσι μυστηριώδη σοφίαν, παντοδυναμίαν, πρὸς ἣν ὀφείλομεν ἐν φόβῳ λατρεῖαν. Πάντα τὰ ἔργα τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης μηδαμινὰ φαίνονται ἐνώπιον τῆς δόξης, ἣτις ἐν τῇ φύσει ἀναπτύσσεται. Ὁ ἀτελετήτος τῶν οὐρανῶν θόλος, ἡ λάμψις τοῦ μεσημβρινοῦ

ἡλίου, ἣτις τόσον εἶνε γλυκεῖα κατὰ τὴν ὄψιν αὐτοῦ, ἡ χρυρὰ, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τῆς γῆς χίνει ἀνατέλλων, ὁ πλοῦτος τῆς ἐξοχῆς στολισμῆς, τοῦ ὠκεανοῦ ἡ ἀκαταμέτρητος ἐκτασις εἰνε φαινόμενα ὑπερβαίνοντα πᾶσαν ἀνθρωπίνην εἰπίνοιαν καὶ ὀμιλίαν. Πανταχοῦ τῆς δημιουργίας ἀποκαλύπτεται ὁ Θεός. Τῆς ἐρήμου ἡ μόνωτις, τὸ φρικτὸν τῶν ὄρεων ὕψος, ἡ ἀπειλητικὴ τοῦ κρημνοῦ κορυφή, τὸ σφοδρὸν τοῦ χειμάρρου ῥεῖμα, τοῦ ἀρχαίου θάσους τὸ σιγητὸν καὶ ἐπιβλῆλον σκότος, πάντα τὰ τριμερᾶ καὶ θλιβερὰ ταῦτα θεάματα φεβίζουσι βλαθεῖς τὴν ψυχὴν γεννῶντα ὑψίστα λατρείας αἰσθήματα πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός. Ἐνώπιον δὲ τοῦ ἀκαταλήπτου, τοῦ φοβεροῦ καὶ παντοδυναμοῦ Θεοῦ αἰσθανόμεθα τὴν μικρομνητῆτά μας καὶ ἀναγνωρίζομεν ὅτι Αὐτὸς ἐδημιούργησε πάντα τὰ θαυμάσια καὶ πάντα δύναται νὰ καταστρίψῃ, ἐὰν θέλῃ, Ἐὰν ἐ φ. βος, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν Θεὸν διετηροῦντο διαρκῶς ἐν ἡμῖν, δὲν θὰ ἤμεθα τόσον συχνὰ ἐπιπόλαιοι, ἡ λατρεία μας θὰ ἦτο ἀρροδιωτέρη καὶ ἡ βλασφημία δὲν ἔθελα μολύνει τόσον συχνὰ τὰ χεῖλη μας. Ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς θρησκείας εἶνε, κατὰ τὰς Γραφάς, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ὁ φόβος ὄχι δούλων ἐνώπιον τυράννου, ἀλλ' ὁ τρυφερὸς σεβασμὸς τέκνου πρὸς πατέρα, εὐτυχούντων ὑψηλοῦν προς ἀγαπῶντα αὐτοὺς ἡγεμόνα. Ὁ τρυφερὸς σεβασμὸς οὗτος, ἡ βαθεῖα εὐλάβεια πρέπει διὰ παντός νὰ εἶνε ἀπὸ τῆς ἀγάπης ἀχώριστος, νὰ εἶνε φόβος τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγάπη τῆς ἀγαθότητός του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἄνευ τῆς βαθείας εὐλαθείας εἶνε οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀλαζῶν προκατάληψις.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβεια δὲν ἀποκλείει τὴν πρὸς Αὐτὸν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν, ἀλλ' ἐνισχύει ταύτην ἐνθουμίζουσα τὰ πρὸς ἡμᾶς εὐεργετήματά του, τὰ ὅποια ἐκ συγκαταθέσεως παρ' Αὐτοῦ λαμβάνομεν. Ὅσοι δὲ ἀπίστως ὑπέρτερος ἡμῶν εἶνε ὁ εὐεργέτης, τόσο θερμότερον συναισθανόμεθα τὴν ἀγαθότητά του καὶ ὁμολογοῦμεν τὸν Θεὸν εὐεργέτην τοῦ σύμπαντος, οὐ μόνον τρέφοντα, ἀλλὰ καὶ πληροοῦντα καὶ χαροποιῦντα τὰ πλάσματά του. Ὅσοι βαθυτέρον εἰσδύομεν διὰ τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν γῶσιν τῆς φύσεως, τόσο ἀναγνωρίζομεν ὅτι οὐδεμία σύγχυσις καὶ ἀταξία ἐν τῇ δημιουργίᾳ, ἀλλὰ τὸ πᾶν εὐτάκτως καὶ σκοπίμως ὑπάρχει ἐκ' ἀγαθῶν τῶν πλάσματων τοῦ Θεοῦ.

Ἄναισθητος, ἀχάριστος, ἐνοχος εἶνε ὅστις, θεωρῶν τὸ κάλλος τῆς φύσεως, τὰ πλοῦσις διακεχυμένα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ εἰς πάσας τὰς ἀνάγκας ἐπαρκούντα ἀγαθὰ, τὰ ἱκανοποιούντα πᾶσαν ὄρεξιν, τὰ τέρποντα πᾶσαν φαντασίαν, δὲν ἀνυψοῦται διὰ τῆς θεωρίας ταύτης ἐν θερμῇ ἀγάπῃ καὶ εὐγνωμοσύνῃ πρὸς τὸν Δημιουργόν. Ἄλλ' ὁ ἐνάρετος ὄχι μόνον ἀναγνωρίζει τὰ ἀγαθὰ ὅσα κοινῶς μετὰ τῶν ἄλλων ἀπολαύει, ἀλλὰ καὶ ὅσα αὐτὸς ἰδιαιτέρως παρὰ τοῦ Θεοῦ ἔλαβεν. Εἰς τὸ ἀγαθὸν πιστεύοντες ἄς ἐνθουμώμεθα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας, ὅσα ἀπηλαύσαμεν πληροφάνειας, βίους κινδύνους διεφύγαμεν καὶ δὲν θὰ ἐμῶν τόσον ἀγνώμονες, ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἀνάρετος Πρόνοια ἐπαγρυπνεῖ ἀκόμητος προστατεύουσα καὶ εὐεργετοῦσα τὴν ἀδυναμίαν μας.

Εἰς ἀνθρώπινα αἶτια θ' ἀποδώσωμεν ἄρα γε τὴν εὐσυχίαν, τὴν ὁποῖαν ἀπολαύομεν, τὴν ἀπὸ τῶν κινδύνων σωτη-

ρίαν μας, καὶ εἰς τὴν ἀστυροχίαν μας, εἰς τὴν ἐρωχίαν, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκουστικῆς ἡμῶν ἀσθενείαν, τὴν ὁποῖαν ἐν τῇ ἀσθενείᾳ κατασχέσει, ἡ εἰς φιλίαν ἀποστήσειν καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἱκανότητα καὶ προσπόθειαν;

Ἀχάριστοι καὶ ἐπιπόλαιοι ἄνθρωποι, ληθμονεῖς ὅτι ὅλα τὰ αἶτια προέρχονται ἐξ ἐμοῦ πρώτου Αἰτίου; ὅτι ἡ θεία Πρόνοια εἶνε τῶν πάντων ἡ ἀρχὴ, τὸ πᾶν Αὐτῇ περριτευχέουσα καὶ διακρίνουσα καὶ πάντα κυβερνοῦσα ἐν σοφίᾳ καὶ ἀγαθῶν τῆς παντοδυναμίας; Τῆς θείας Προνοίας δὲν εἶνε ἔργον ἡ γέννησις σου, ἡ ἀγωγή σου, τοῦ φίλου σου ἡ εὐμένεια, ἡ δική σου ἰκανότης καὶ τὰ προτερήματά; Καὶ δὲν εἶνε ὁ Θεός τῆς ἐπιτυχίας σου ὁ αἰτίος;

Η. Κ. Γκορογιάννης

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Μίχρι τούτου τὸ Ἰστυτοῦτον Πιστέρ εἶρε τὸν εἰδικὸν ὄρον τῆς διημερίτιδος, τοῦ τετάνου, τῶν ἀσθενειῶν τοῦ στρεπτοκόκκου, καὶ τοῦ ἐρυσσιπέλατος. Ἡδη μελετᾷ τὸν ὄρον διὰ τὴν χυλῆραν καὶ τὴν φθίσιν.

— Ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα ἐπεσκέψθησαν τὰ ἐργαστήρια διαφόρων ἀγγλικανιστῶν, οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν ἀνδριάντων διὰ τὰς δειροστοχίας τοῦ Τριγάρτεν. Ὁ καθηγητῆς τῆς γλυπτικῆς Ἐμπερλέιν πλάττει τὸν ἀνδριάντα τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου Ι' καὶ τὰς προτομάς τοῦ Βλόχερ καὶ τοῦ Στόν.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ ταχυδρομεία καθιέρωσαν δεκάλεπτα γραμματόσημα, μὲ τὰ ὅποια στέλλει τις ἐπιστολάς καὶ εἰς τὰς μᾶλλον μακρυνὰς ἀποστάσεις. Ἡδη ἡ διεύθυνσις τῶν ἀγγλικῶν τηλεγράφων σκέπτεται νὰ καθιέρωσιν διὰ τὰς ἀποστάσεις τῆς ἰδιαιτέρως τηλεγραφημάτων, μὲ ὄχι περισσοτέρας λέξεις ἀπὸ δέκα εἰς ἑκάστον, πρὸς τριάκοντα δὲ μόνον λεπτά.

— Τὸ οἰκονομικὸν συστάσιον, διακρίψιν τὴν λειτουργίαν τοῦ κατὰ τὸ θέρος, ἐπικέντρασε καὶ πάλιν τὰς ἐργασίας του.

— Εἰς τὸ Δέλφον τῆς Ὀλλανδίας εἰς φωτογράφος ἐτύπησεν ἰδιαιτέρον διαμέρισμα φωτογραφικὸν διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ραϊγγιεν χάριν τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν. Ὡς γνωστόν, μὲ τὰς ἀκτίνας αὐτὰς φωτογραφεῖται τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου.

— Ὁ ἐν Βιτούμ ἑλληὴν πρόξενος ἀνήγγειλε πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ὅτι συνεστήθη ἐκεῖ ὑπὸ ἰδιωτῶν πρατῆριον ἑλληνικῶν ἐμπορευμάτων καὶ δερμάτων παντός εἴδους.

— Ἐν Ἀμερικῇ τὰ διηγήματα ἐν περιστρέφονται εἰς ἀκκοῦτους ἐρωτας καὶ μυθρῖου εἴδους αἰσχροὶ καὶ ἄποτρόπαια ἐγκλήματα, ἀλλὰ περιγράφουσι τοὺς ἀγῶνας μεταξὺ πειρασμῶν καὶ καθηκόντων.

— Τὰ κατὰ τὸν πατριάρχικόν τῆς Ἀντιοχείας θρόνον γίνονται ὀλοὲν ὀλιθερότερα. Γρεῖς Ἀραβικὸς Μιτροπολίτης προέβησαν πάλιν εἰς ἐκλογὴν τοῦ καὶ πρὶν ἐξαλεγντος πατριάρχου Πικτιάρχου. Τὸ Οἶκον Πικτιορχεῖον, ὡς εἰκόσ, διαμαρτυρήθη.

— Μικροτέρα δημοσιεύεται ἡ πρότασις τοῦ ἐν Πύργῳ εἰσαγγελέως διὰ τὰς κατασχρήσεις τῶν σταφιδικῶν ἀποθηκῶν

παρακρητήτως. Ο εισαγγελέας κ. Μισσηρ Η΄ λειψέ να καταλογίσῃ τὴν παρακρητήτως εἰς τὸ εἶδος τῆς παιδεύσεως, τὸ ὄλλον ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὴν σαπρίαν, ἥτις λυμίνεται μέχρι μέρος τῆς λογικῆς καλλιέργειας τῆς Πρωτεύουσας. Ὁ περίφημος ἀποθηκάρχης Παπαδόπουλος ἦτο διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς, ἀπορθεὶς δ' ἐπειτα δι' ἀλλήλους ἐφήρμοσε τὰς θεωρίας τοῦ Χέκελ, εἰς ὅπως καθήγγηται τοῦ ἐπιλογομένου να διδάξων αὐτόν. Ἐπὶ τὸ σχετικὸν μέρος τῆς προτάσεως τοῦ κ. εισαγγελέως· ἐδ' Ἀγ. Παπαδόπουλος, γέννημα τοῦ Μεσολογγίου, ἀλλὰ ὄφρα κερδίας τῶν Ἀθ. τῶν βιώσας ἐν τῷ κύκλῳ ἐκείνῳ τῶν ἐν Ἀθήναις νέων τῶν ἄνευ πίστεως πρὸς Θεόν, καὶ σύμβολον τοῦ βίου τῶν ἐχόντων τὴν ὑλικὴν ἀπέλευσιν καὶ θεραπείαν τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν, φιλογόνος καὶ παιδερκατῆς, ἔχων ἐντελῶς δεδουλωμένον τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ὕλην, καίτοι μὴ στεροῦμενος πνεύματος καὶ εὐφυΐας, διαρίσθη, φοιτητῆς ἐτι ὢν τῆς Ἱατρικῆς καὶ πτωχός, εἰς τὴν θέσιν τοῦ γραφέως ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν, εἰς ἣν θέσιν καὶ ἐτυχε τοῦ συνήθους διδασκαρικοῦ διπλώματος τῆς Ἱατρικῆς.

— κ. Ο. Ο. Ἀμφισσαν. Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν· ἐν ἀγαπᾶτε, μᾶς γράφετε ἐνυπογράφως.
— Προεχειρίσθη εἰς ἐπίσκοπον Ἐκκλησιαστικῆς ὁ τῶος καὶ θρηγῆς καὶ ἱεροκέρυξ ἐν Σμύρνῃ πανασιολ. κ. Ι. Διακουμάκης.

— Ἡ παγκόσμιος ἐσοδεία τοῦ οἴτου ἐφέτος ἦτο ὀλιγοτέρα τῆς περυσινῆς. Ἡ περυσινὴ ἀνέβη εἰς 489.100.000 ἑκατόλιτρα, ἐπὶ ἣ ἐφεινὴ μόνον εἰς 384.500.000 ἑκατόλιτρα. Ἄλλ' ἡ περυσινὴ ἀφθονία θὰ ἐπαρκέτη εἰς τὴν ἐφεινὴν ἀνεπάρκειαν.

— Οἱ Ἀγγλοὶ νικῶνται ὑπὸ τῶν Μπέρς. Οἱ πρῶτοι ἐπιτίθουσιν εἰς τὰς σταλείσας ἐπικουρίας τῶν, αἵτινες ἀκόμη δὲν ἐφθασαν εἰς τοὺς τόπους τῶν μαχῶν.

— Εἰς τὰς Φιλιππίνες νήσους δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμη οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν ἐξουσίαν.

— Ἡ Ἀγγλία κινήσει ὀλόκληρον τὸν στόλον τῆς, ἐν ἀντιμετώπιση τοῦ ἐνδεχομένου συνασπισμοῦ ἄλλων Μ. Δυνάμεων, ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας τῆς ἀπασχολήσεώς τῆς εἰς τὸν κατὰ τῶν Μπέρς πόλεμον.

— 15 ἑκατομμύρια ψυχῶν ὑποφέρουσιν ἐκ λιμοῦ ἐν Ἰνδίας.

— Ὀλόκληρον σύνταγμα ἄγγλων ἱππέων ἠγκλωτίσθη ὑπὸ τῶν Μπέρς κυκλωθὲν κατὰ τὴν μάχην τῆς Γλενκόε.

— Πολλὰ κυρία τῶν Ἑλλήνων διαργάσαν Ἐπιτομήν Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐκ γυναικῶν νοσοκόμων ὑπὲρ τῶν Μπέρς. Τὸ Ἐπιτομὴν τοῦτο ἀναχωρεῖ τὸ ταχύτερον εἰς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἀβυσσινίας Μενελικ διευθύνεται ἐπὶ κεφαλῆς 40.000 ἀνδρῶν εἰς τὸ Τίγγε, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι μεταβαίνει ἐκεῖ πρὸς ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας του. Τὸ Τίγγε συνορεύει πρὸς τὸ Αἰγυπτιακὸν Σουλτάν, αἱ δὲ εἰδήσεις τῆς κινήσεως τοῦ Μενελικ προεκάλεσαν ἐν Λονδίνῳ μεγίστην συγκλίνησιν.

— Ἐν Βαρκελώνῃ τῆς Ἰσπανίας ἐκηρύχθη ὁ στρατιωτικὸς νόμος.

— Μᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐκ Σμύρνῆς·

Ὁ ἐλλείγμιος ἱεροδιδάκκος κ. Σαραφειμ ἐκ Καλλιπόλεως ἐφημερεύων ἐν τῇ ἐν Σειδίκεσι ἱερῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπεχειρήσας πρὸ δύο μηνῶν ἀντιγραφῆν τῶν εἰκοσι καθισμάτων, ἥτοι, τῶν ἑκατὸν πενήκοντα ψυχῶν τοῦ ψαλτηρίου τοῦ Δαβὶδ διὰ χαρακτηρισμῶν τοῦ τύπου ἴσιν εὐανγκλιστικῶν παρὰ τὴν μικρότητα αὐτῶν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ φύλλον χαρτοῦ ἔχοντος μήκος μὲν 0,56 τοῦ μέτρου, πλάτος δὲ 0,41.

Τὸ ἔργον ἐν τῷ τελειοῦσθαι εὐρισκόμενον θεωροῦμεν διὰ τὴν περιεργον αὐτοῦ ἄξιον ἡμισυαῦτως· διὸ παρακαλοῦμεν ὅπως καταχωρήσῃτε τὰ ὄλλα ταῦτα, δι' ὧν πιστεύομεν ὅτι ὁ ἐν λόγω ἱεροδιδάκκος θελῇ παρατρυνθῆ εἰς ἕτερα τελειότερα φιλογραφίας ἔργα.

— Τὸ κορεθὸν Σάββατον, ὥρα 4 μ. μ. ἤρξατο τῶν παραδόσεων τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογίας κ. Ι. Μοσχάκης. Ὁ λόγος του, ζωηρῶς καταπολεμήσας τὰς ὀλιστικὰς θεωρίας καὶ ἐξάρας τὴν ἀνάγκην τῆς μερφέσεως τοῦ κλήρου, προεκάλεσε θύελλαν ἐν θουσιασμῷ καὶ χειροκροτημάτων ἐκ μέρους τοῦ πολυαριθμοῦ ἀκρατηρίου, τὸ ὁποῖον ἀσφυκτικῶς κατέκλυζε τὴν αἴθυσαν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ τελευταῖον ἐγγραφεῖτες συνδρομηταί, οἱ μὴ λαθόντες τὰ φύλλα τῆς «Ἀναπλασεως» ἀπὸ τὴν 1 Ἰουλίου ἐ. ε. νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ὅπως ταῖς πέμψῃ τὴν σειράν τῶν εἰρημένων φύλλων.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τῆς 24 Ὀκτωβρίου.
Ἄποστολος Παύλ. Α' 11—20
Εὐαγγέλιον Λουκ. Π' 27—39.
Κυριακὴ 23 η' Ὀκτωβρίου
Ἄποστολος πρὸς Γαλάτ, Β' 12—21
Τὸ εὐαγγέλιον Λουκ. ΙΓ' 19—31

ΟΙ ΔΙΑΔΕΟΝΤΕΣ

ΒΙΣΤΑΣ ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐν τῇ Δ' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
6 1)2—7 1)2 μ. μ.
Σάββατον 23 Ὀκτωβρίου Τ. Ἀναστασίου
Κυριακῇ 24 » Π. Δουληγέρης
Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ. μ.
Κυριακῇ 24 Ὀκτωβρίου Τιμθεος Ἀναστασίου
Ἐν τῷ Ναφ τῆς Χρυσόσπηλαιωτίσσης
Πέμπτη 28 Οκτ. (6 1)2—7 1)2 μ. μ.) Εὐσ. Μιτθοπούλης·
Παρασκευῇ 22 Ὀκτωβ. ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ Τιμθεος Ἀναστασίου.
Ἐν τῷ Ζαννεῖφ Ὀρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεῖ
7—8 μ. μ.
Σάββατον 23 Ὀκτωβρίου Δ. Παπαδόπουλος.
Πέμπτη 28 » Τιμθ. Ἀναστασίου

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 25, πλαιοστῆ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Τυπογραφεῖον Ἀριστομένου Ζ. Διαλησιμᾶ